

издалека, и поздравише, и признаше да су странци и пролазници на земљи“ (Јевр. 11, 13). Животом сведочећи о истинитости своје вере, они су тражили и стремили ка бољем, тј. Небеској Отацбини, које је Уметник и Градилац Бог.

И ево, испунило се време – родио се Христос Бог и нову по-

није телесно, већ духовно, и оно захтева постојану сагласност у мислима, осећањима, жељама, стремљенима. И имајући, у поређењу са старозаветним човечанством још узвишенија преимућства – синовску блискост у односу према Богу, дарове благодати Божије, који

Нажалост, у наше време има много оних који узнемиравају Мајку Цркву: образовани људи догмате прихватају разумом, а не духом светих Отаца; необразовани, опет, догмате прихватају зубима, па зато и шкргућу зубима док говоре о Црквеним проблемима; тако веће штете у Цркви настају од њих, неголи од непријатеља нашег православља. Добро је када река није много брза, јер иначе за собом носи пањеве, камење, људе; добро је и када није много плитка, јер се онда око ње населе комарци...

Постоје, опет, неки који се баве критиком једни других, а не општим добром. Човек прати свог ближњег више него себе. Гледа шта ће његов противник да каже или напише, како би га после безосећајно ударио, а да је он сам рекао или написао исту ту ствар, позивао би се на многе доказе из Светог Писма и светоотачких списа. Такав човек наноси велико зло, јер с једне стране чини неправду свом ближњем, а с друге га руши у очима верника. Осим тога, на тај начин он често сеје неверје у душе слабије браће, јер их саблажњава.

свешћеник Пајсије Светиоџорац

ворку Божијих светитеља Он сам предводи, а и ми грешни, по благодати Господњој, стојимо у овом реду.

Свети Павле назива Исуса Христа Новим Адамом, од кога је произишло ново свето потомство, украшено Његовим именом и предназначено за вечно спасење. Ово велико потомство сачињавају сви хришћани, који су примили Његово учење, рођени водом и Духом у име Његово, који се хране Његовим телом и Крвљу у Тајни Светог Причешћа, уковљени и живе у крилу Његове Цркве.

Наше сродство са Христом

укрепљују и освећују и просвећују читаваог човека, и несумњиву веру у будући живот – ипак смо дужни да пазимо на себе, да будемо један дух са Христом, не само по рођењу, већ и по животу. Јер и ми, као и наши старозаветни преци, носимо у себи немоћ пале људске природе. Али ми већ не гледамо унаоколо са вапајем за помоћ, јер ми знамо да је са нама Бог. Са нама су живи примери многих и многих Божијих светитеља, који нас зову да их следимо на путу спасења.

...

„Ходите сви, пријатељи наши,

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРИДЕСЕТ И ДРУГА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ
СВЕТИХ ОТАЦА

св. прей.муч. Евџенија

Мтш. 1, 1 - 25, зч. 1; Јев. 11, 9 - 10, 17 - 23, 32 - 40; зч. 328.

архимандрит Јован (Крстијанкин)

ПРОПОВЕД НА НЕДЕЉУ ПРЕД БОЖИЈЕ

Предпразнујмо, народи Христово Рођење, и узневши ум, узнесимо се мишљу ка Витлејему“... - чујемо, браћо и сестре у последњу недељу пред Христовим Рођењем позив свете Цркве на дубоко размишљање о суштини великога празника који нам се приближава.

Догађај, који се збио двадесет векова уназад, био је тако величанствен, да му није било равнога у историји земље. „Велика је тајна побожности, Бог се јави у телу“.

Мали је и непознат Витлејем, а у њему, у сиромашној пећини, неугледне „сточне јасле“ постале су централним предметом пажње читаваог света и тачком одбројавања новог времена, јер је у њима лежао Несместиви Христос Бог.

Бог, владаоц света, показао се као смирени Младенац у Кома је у тренутку када се родио, мало ко прозreo Божије величанство и славу и силу. А управо је овог Младенца свет очекивао од почетка своје историје, примивши

у пророчтвима обећање Божије о јављању на земљи Спаситеља и Испушитеља људскога рода: „И ти Витлејеме, земљо Јудина, ни по чем ниси најмањи међу кнежевима Јудиним; јер ће из тебе изићи Вођа који ће напасати народ мој Израиља“ (Мт. 2, 6). И управо је Христовим рођењем дошао крај свим пророчанствима о Њему. И оно што је у Старом Завету било прикривено и магловито, озарило се јављањем Божанског Младенца и постало јавно.

Много се младенаца рађало у Витлејему, и познатих и чувених, али ни за једног од њих свет није посумњао да је Онај јединствени, Који је требао да га спасе и у Чијем је очекивању чамио.

Све се у свету изменило само Рођењем Исуса Христа, јер се са Њиме завршило време закона и благодат је моћно преобразила све живо и отрла сузе незнања.

Навешћу веома удаљену аналогију: Сви ми непогрешиво познајемо дејство Божије благодати на наше душе, на наша срца. Све се у нама мења – лица засијају ра-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

дошћу и очи блистају светлошћу, благодатна тишина умирује срце. И ово се не дешава само у нама. Благодат, која нас је дотакла, преображава и све око нас – природа, упркос физичким законима, одговара на то што се дешава са нама.

Исто ово, па чак и далеко јасније, осетио је свет рођењем Богомладенца Христа. Није ни могло бити другачије, браћо и сестре, јер се Вечни јавио у времену и Бестелесни у телу и са њим је у свет ушла вечност. И све живо се озарило нетварном светлошћу Божанства и вечности. И Црква поје: „Тајно си се родио у пећини, али небо Те свима проповеда, као уста...“

Родио се Христос, Бог и Човек, и рођењем је почео Његов крсни пут – труд за спасење света и стварању новог човека – чеда Божијег.

А Витлејемска пећина, која је у себе сместила смирену вечнину Сина Божијег и Сина човечијег, постала је праобраз Свете Православне Цркве, где свакодневно, при служењу Литургије, на проскомидији, као у јаслама, на жртвенику лежи Богомладенац Христос, имајући у Себи сав живот, од Рођења, до велике Голготске Жртве: „гле Јагње Божије, које узима на Себе грехе света“ (Јн. 1, 29).

И сваке године и свакога дана свет доживљава Тајну Христовог Живота на земљи. Свакога се дана Христос и рађа и служи и умире и васкрсава, саваскрсавајући свет Собом. И пред лицем вечности сви „дани у телу“ Го-

спода нашег Исуса Христа, представљају један тренутак у коме су оваплоћење и крсна смрт и васкрсење здружени уједно.

За Бога је један дан као хиљаду Година и хиљаду година као један дан, а ово и јесте вечност која улази у земаљско време. И наши су животи пример овоме, јер и они теку у вечност, бришући време. Погледајте на свој живот. Тек што је почео он се неумољиво пружа ка своме крају и безгранични океан вечности је спреман да нас прогута.

И људско срце, у магновењу битисања на земљи, треба да постане налик на Витлејемску пећину, где се рађа, узраста, живи и царује Христос – Бог и Човек. И отварајући се у сусрет Христу Спаситељу, оно, наше срце, просветљује се Његовом Божанском светлошћу и постаје силно Његовом Божанском силом. И „стока“ - наше људске страсти, које живе у њему, беже из њега у спољашњу таму и ми чистим срцем можемо да Богу принесемо дар – своју љубав, њоме сацарујући са Христом и Богом.

Данас, на прагу Христовог Рођења, када се земаљско време поделило попола, као црквена завеса, и свет се поделио на „пре“ и „након“ Христовог Рођења, света Црква благодарно слави успомену оних, који су живели вером, очекивањем и који су својим животом, својим телом постали сродници Богочовека Христа, Који се јавио у свету. Јер Христос – Бог, присајединивши се људској природи, није Богом новостворени Човек, већ и Његова људска природа улази у историју чове-

чанства, које је на земљи живело пре Христовог Рођења.

Људски род је изнедрио Ону, Која је постала Божија Мајка, Часнија од Херувима и неупоредииво славнија од Серафима.

И управо се данас у Цркви молитвено сећамо оних који су послужили припреми Христове људске природе: „Родослов Исуса Христа, сина Давидова, Аврамова сина. Авраам роди Исака. А Исак роди Јакова...“ (Мт. 1, 1 – 2). И у наставку дугачко набрајање имена и имена. А иза сваког имена стоји конкретан човек, који је својим животом учествовао у Рођењу Христа Спаситеља. Хиљадама и хиљадама година се ткало тело и људска природа Спаситељева.

И немогуће је, браћо и сестре, не приметити једну за нас радосну мисао.

У овој лествици људских имена сачувана је за нас успомена не само оних који су достигли светост својим животом, већ и оних који су ходили кроз грех, пробијали се кроз људску немоћ и из таме искали светлост, правду и светост. И није човек увек остваривао у своме животу оно што је тражио и о чему је маштао, већ је живео вером, ишао ка Богу, желео да живи Богом.

И Христос се сјединио са људским родом, изабравши у њему не само праведне и не само свете. Сам Он, будући искушаван грехом, знао је меру људске немоћи и слабости и бивши сличан човеку у свему, осим у греху, својом Божанском љубављу је све оваплотио у Себе и све искупио

Собом.

Својом људском светлошћу Христос је оправдао све: и оне који су били Његово тело и крв и оне који су се од Њега родили Духом. И стари Израил, који је живео пре Христовог Рођења и ми, Нови Израил, који је у свет ушао заједно са Христовим Рођењем, под сенком благодати Божије, обједињујемо се истим осећањима у Христу Исусу. Вера, нада и љубав су најважнија од њих. Управо ова осећања чине све нас сродницима и ближњима, упркос простору и времену, који нас деле. Пва се осећања једном речју могу назвати жеђу за Богом.

Старозаветни свети оци, „седећи у тами и сени смрти“, живели су и чудотворили вером у остварење очекиваног: „побједише царства, творише правду...затворише уста лавовима, угасише силу огњену...Камењем побијени...они којих свијет не бијаше достојан, потуцаху се по пустињама и горама... и по јамама земаљским.“ (Јевр. 11, 33 – 34, 37, 38). Само је вера у Божије обећање порађала наду, и нада се хранила вером и трпеливим очекивањем.

Нећу помињати подвиге вере старозаветних святих отаца. Поменућу једино, браћо и сестре, да они нису изнемогавали у очекивању и живели трпљењем и надом не један дан, нити годину, нити 100 година, већ 5508 година. Колико се поколења погрузило у вечност за то време.

Али ово је очекивање била њихова унутрашња потреба јер је са њима био Бог. И „у вјери помријеше сви ови не дочекавши остварење обећања, али их видјеше